

פרגון

כמה קשה לפרגן לאחר. זו חולשה שכול אחד מאתנו לוקה בה. במקרים רבים הפרגון נראה ונשמע לא אמין וכמשהו שלא בא מבפנים, מהלב. מקבל הפרגון נשאר לא פעם ב"צריך עיון", מה כוונת האחר - נותן הפרגון? האם הפרגון אכן בא ממקום אמיתי או ממקום שאיננו נקי. תחושה קשה להיות במציאות או בסביבה שהפרגון הופך למשהו זול, לא אמין, לא משקף ובעל ערך ומשקל ירוד. לכן, קשה לפרגן, וקשה לקבל פרגון.

אבל מה קורה כשמדובר בפרגון למישהו על הישגים שבאו לכאורה על חשבוננו. כמה קשה לפרגן לחבר או קולגה בעבודה על כך שהוא זכה בתפקיד או בקרדיט כשאני סבור שזה מגיע לי. איזו תחושה לא נעימה לעמוד מול חבר/קולגה ולקבל ממנו פרגון על הצלחה שלי, כשברור לי שהאחר היה מעוניין מאוד להחליף במקומות. אני במקומו, והוא במקומי.

דומה, וכולנו חשים שאנו חיים במציאות שבה הפרגון לא ממש משקף את התחושה הפנימית, אלא מהווה חלק מגינונים וטקסיות שאינה משקפת את המציאות האוטנטית. כולנו חיים במציאות הזאת, כולנו משתפים פעולה וכולנו לוקחים חלק בהצגה.

פרשת שמות מלמדת אותנו על מציאות אחרת לחלוטין. מציאות שבה הפרגון הוא מלא, נקי ובא מהמקום הכי עמוק של האחר.

לאחר סספר בראשית חשף בפנינו עולם של תככים ומזימות בתוך המשפחה ובמיוחד בין אחים (קין/הבל, יצחק/ישמעאל, יעקוב/עשיו, יוסף ואחיו), מגיעים אנו השבת לספר שמות ולעולם נקי וטהור במערכת יחסים בינאישית שבין אחים – משה ואהרון. מערכת יחסים שיכולה לשמש מודל מופת לחיקוי.

לאחר תקופת עבודת מתמשכת, אלוהים מטיל על משה את השליחות ואת המנהיגות להוציא את עם ישראל ממצרים. משה מרגיש מאוד לא נוח עם העובדה שהוא מקבל את המינוי המכובד, בעוד שאחיו הבכור אהרון גדול ממנו וראוי לכך יותר. כך מסביר רש"י הפרשן את סיבת התנגדותו של משה לקבלת המינוי, לאחר שאלוהים מפציר בו במשך שבעה ימים (שמות ד', י'): "...וכול זה [התנגדות משה] שלא היה רוצה ליטול גדולה על אהרון אחיו שהיה גדול הימנו ונביא היה". לאור זאת מבקש משה מאלוהים בהמשך (רש"י פסוק י"ג) למנות את אהרון לתפקיד המנהיגות. איזו עוצמה, איזו גדלות נפש. נראה לומר, כי משה מבקש למנות את אהרון גם ממקום של ענווה והערכה כלפי אהרון, וגם ממקום של חשש מפני פגיעה בכבודו של אהרון.

על חששו ולבטיו של משה, משיב אלוהים באמירה מדהימה ומרגשת בנוגע לאהרון (ד', י"ד): "וגם הנה הוא יצא לקראתך וראך ושמח בליבו".

במילים שלנו, אלוהים פונה למשה ואומר לו: "בעודנו מדברים ומתווכחים שבעה ימים על השליחות שלך, דע לך שאהרון כבר בדרך אליך. הוא לא ממתין לך כדי לפרגן ולברך אותך על השליחות והמנהיגות, הוא יוצא לקראתך. ואל תטעה לחשוב, משה, שאני ציוויתי אותו לצאת לקראתך. הוא מיוזמתו הנקייה מגיע".

ואם יש ספק קל שבקלים למשה, אם מדובר בפרגון אמיתי, אומר אלוהים שאהרון מגיע "ושמח בליבו" על המינוי. שמחה שבאה מהמקום הכי פנימי, הכי אינטימי, הכי נקי, הכי אותנטי והכי טהור.

אגב, בדרך כלל מה שמתחולל בליבו של האדם, אנו קוראים ולומדים דרך חז"ל והפרשנים. הפעם אלוהים בעצמו מעיד על אהרון. ייתכן וזה בא כדי להדגיש ביתר תוקף את האותנטיות והנקיות של שמחת אהרון.

דומה והדברים מדברים בעד עצמם. הם גם מדברים אודותינו והמציאות שבה אנו חיים ואודות המקום שאליו עלינו לשאוף להגיע.